

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 256. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm12131.pdf (tilgået 26. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ja, haab og tal! og knæl i Løn!
Og beed med Tro i Jesu Bøn:
At brydes hendes Herreskjolde,
Hun dog sit Hoved maa beholde!
Sit Hoved, hvis hun uden Baand
Og holde maa sin høire Haand!
257O Biskop! tungt det er at tænke
At ikkun Trængsel, Baand og Lænke,
At ikkun Dødens hvasse Lee
Med Seierskrands af Spot og Spee,
Vaagne kan den gamle Kvinde,
Som engang dog sad saa vaagen
Paa sin Bølge over Bogen,
Kunde grandt de Stave finde,
Som veilede gennem Ørke,
Støtte flink i Sot og Mørke,
Som ei bugne og ei briste,
Paa den tunge Sti, den sidste,
Som os mægte høit at bære
Giennem Dødens Land med Ære.
Tungt, ja tungt det er at tænke,
Herren selv dog lindrer Sorgen,
Thi et Forhæng lod Han sænke
Dybt sig for den Dag i Morgen;
See vi Lyset bag det glimte,
Kan og Lignelser vi skimte,
Øine skuffe, Straaler blænde,
Lignelser sig brat kan vende,
Tyde Sandt og dog fornægte
Hvad at giætte vi kun mægte,
Altid er den Dag i Morgen
Dog for Øiet halv forborgen.
258Ja, o Bisp med Arv saa skiøn,
Med de stolte sexten Ahner;
Frændekuld af kiække Svaner,
Fromme Balzar Münters Søn!
Provster, Præster! Kirkens Sønner!
O, forener eders Bønner!
Beder, at Guds fjerne Torden
Maa forfærde, vaagne Norden,
At naar Lynet Lande knuse,
Naar Vandbølgerne de bruse,
Han i Nord sin Treding vil
Luttret fri af Vand og Ild!
O, Han vil det jo saa gierne,
Han har sat en Ledestjerne
Klar paa Himlens hvalvte Bue,
Let at finde, klar at skue,
Hvo som trøstig den vil følge
Frelses gennem Ild og Bølge
Lander vist i Himlens Havn.
Ordet er den Stjernes Navn
Ak, men fra saamangen Lampe
Stiger Os og Edderdampe,
Ledestjernen i det Høie
Den er dulgt for Slægtens Øie.
Dampen dølger, Blusset blænder,
I er Verdens Lys, o brænder!
259Skinner! straalere! lyser! lyner!
Trodser Taager, Blus og Brand!
Kriger! Kiæmper! holder Stand,
Kvægede ved Herrens Syner!
See dig til den Himmel blaa!
See dig til de Stjerner smaa!
Gud i dem os forestilled
Af vor Skat et Skyggebilded.

Stjerner smaa! ja I er dunkle,
Mod de Stjerner som skal funkle
I den favre Helgenkrone,
Som os venter for Guds Trone;
Venter os? ja hvem? o viid!
Dem som stred den gode Strid.
See engang paa Verdens Side,
Hvor de stræbe, hvor de stride!
Kronen er dog kun af Muld,
Sover I? hvor kan I sove!
Skulde vi en Kamp ei vove
For det fine Himmelguld!
See dig til den Himmel blaa!
See dig til de Stjerner smaa!
Gud i dem os forestilled
Af vort Kald et favert Billed:
Vil ved Skinnet ingen vandre,
Skinnet de dog ei forandre;
260 Vil slet Ingen til dem see,
Lige blidt dog lyse de,
Drages Daareflokken hen
Til de vilde Løgtemænd
Lige stadig dog de blinke,
Lige trofast dog de vinke,
Og naar Løgtemænd saa brat
I det dybe Svælg sig dølg,
Og naar raadvild deres Følge
Stander i den stille Nat,
Og naar Gyngerne vil briste
Under Fod, da, paa det Sidste;
Løfter sig dog mangt et Øie,
Søger Lyset i det Høie.
Brødrelys! saa modig kun!
Lyser klart i Aftenstund!
Helledblus kan aldrig taale
Himmellysets stærke Straale,
De skal blegne, de skal bukke,
Vi skal seire, vi skal slukke,
Lyset skal i Nord sig tænde,
Som et Nordlys skal det brænde,
Til med evig Vaar og Sommer
I sin Vælde Solen kommer,
Lyse, lede Slægter trygge
Giennem Grav og Dødens Skygge.
261 O, naar vort Paulun da falder,
Naar os Gud til Sig hjemkalder,
Da vi for Hans Kongestol
Straalende i Livets Soel,
Skue skal de frelste Fromme
Naar med Frydesang de komme;
Da med dobbelt liflig Klang
Klinge skal vor Takkesang;
Kaste skal vi vore Kroner
Ned for Ham, som evig troner,
Bøiede vi bryde ud:
Ikke os, men Dig, vor Gud!
Dig allene evig være
Lov og Tak og Pris og Ære!
Frem I Præster! frem i Striden!
Om I ei vil hyle siden,
Hver som har sin Frelse kiær,
Gjorde sig med Aandens Sværd!
Ryg mod Ryg som danske Frænder
Aabne Hjelme, djærve Slag!
Verden da skal snarlig mærke,
Hvem der staar i Vaabenbrag,

Hvem der er den sande Stærke:
Han som boer i høien Hald:
Christus, eller — Belial;
Hylende skal Mørkets Hær
262Flygte fra det skarpe Sværd,
Gnidsle i afmægtig Trods,
Naar vi sjunge: Gud med os!
Gudlaug! ja, see høit og vist!
Over Kirkedørren hist
Gud i Morten Luthers Billed
Os sin Kiæmpe forestilled.
Luther! gid din Helgenskygge
Kunde under Englesmykke,
Vidne om din vundne Seier,
Om hvad Kræfter Ordet eier!
Gid du kunde os fortælle
Om det Lys i mørke Selle,
Som oplived dig saa brat!
Om hvad Kraft i Aand neddaler,
Naar fra Himlen Herren taler:
Søn! din Synd er dig forladt!
Hvilken dyb, vemodig Smerte,
Hvilken hellig Nidkiærhed,
Fylde maa et kiærligt Hjerte,
Naar det, følende sin Fred,
Skuer Svælget fra hvis Rand
Gud det reev alt som en Brand
Rives ud af Ildens Luer,
Naar det sine Søstre skuer
Giøglende paa Svælgets Rand,
263Naar det skuer Fjendens Helte,
Som med Løgnens Tryllebelte
Blinde, blænde saa de Arme,
At de see, Sig Gud forbarme!
Blommer staa paa Svoelblege,
Lys, hvor Helvedblus kun lege;
Høitidsdandse i *det* Dybe
Hvor kun Edderorme krybe!
Gid du med din sanddru Tunge
Kunde for vort Hjerte sjunge
Om, hvor kraftig Christus teer
Sig i skrøbelige Leer,
Saa en Synder, syg og bange,
Som en Kiæmpe, kiæk og bold.
Modig kan i Marken gange,
Trodse hver en Helvedtroid!
Dog, det Navn dig Herren gav,
At du lever skiøndt du døde,
Saga med sin Runestav
Os dit Billed bær imøde,
Hun det tegned paa sit Skjold,
Bærer det fra Old til Old,
Kiæmper sig paa Skjoldmøviis
Gjennem Tiderne med Priis.
Over Tiderne en Fugl
Flyver hen i Bølgebuer,
264Hvad som blinker udi Skjul,
Fra det Høie hun udskeer.
Seer hun da paa Sagas Skjold
Stave fra en svunden Old,
Som har trodset Tidens Vælde,
Som fordybedes ved Ælde;
Flux hun med sin Nøgel fin
Lukker op det Gyldenskrin,
Med de Livets Æbler trende,
Som betroedes til hende,

Holder over Sagas Skjold
Æblet som den Kraft blev givet,
Det at kalde op til Livet,
Som har levet, Old fra Old;
Billedet da aabenbart
Stander i det Speil saa klart,
Levende med Sang det følger
Ydun over Tidens Bølger.
Luther! i Idunnas Følge
Flyver over Tidens Bølge,
Du med Sang saa billedlig,
Vaagne Aander skue dig,
Høre dig med Fugletunge,
Høit dit Syn og Liv udsjunge;
See dig under Korsets Mærke
Hvor du skifter Kiæmpefjed,
265 Gaar med Jesu Christi Fred
Kiæk i Kamp mod Verdens Stærke!
Tørne trædes, Fødder bløde,
Men en Krands af Roser røde
Slynger sig i dine Haar,
Ei du trættes ved at stride,
Thi du seer de Roser hvide
Blomstre i Guds Urtegaard,
Til du naaer dem maa du ile,
Ikkun der du har din Hvile;
Luther! Hvilen har du fundet,
Stridt den gode Strid og vundet,
Det er skedt, som Aanden kvæder,
Til den Sardesengel fiin,
Den som vinder, Haanden min,
Smykke skal med hvide Klæder;
Ei hans Navn, det høit forjættes,
Skal af Livsens Bog udslettes,
For min Fader aabenbare
Og for al Hans Engleskare,
Jeg bekiende vil hans Navn.